

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Hr. Jonas Dahl for endnu en kort bemærkning.

Kl. 14:23

Jonas Dahl (SF):

Jamen så vil jeg fortsætte lidt i samme spor. I Mandag Morgen var ministeren inde på, at han anerkender, at sundhedsforsikringerne muligvis er med til at skabe ulighed i sundhedssystemet; det håber jeg er en nogenlunde korrekt gengivelse. Så vil jeg bare spørge ministeren, hvornår ministeren nåede til den erkendelse, for jeg går ud fra, at det jo også må være en viden, ministeren har ligget inde med et stykke tid. Hvornår blev ministeren vidende om, at sundhedsforsikringerne muligvis skaber ulighed i sundhedssystemet?

Kl. 14:23

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det ministeren.

Kl. 14:24

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Nu er sundhedsforsikringer jo noget, som private kan vælge at udbyde, lige så vel som nogle private kan vælge at få en sundhedsmæssig behandling med fuld egenbetaling. Det kan vi jo ikke regulere i et frit land.

Jeg bliver så spurgt, om de 50.000 forsikringer til advokater og direktør tilbage i SR-regeringens tid var udtryk for lighed modsat de 850.000, der er nu, som er blevet tegnet langt ind i LO's rækker, så lagerarbejderne også har dem. Jeg må bare stille det retoriske spørgsmål, hvad der er mest lige – om det er 50.000 til velbeslåede frem for 850.000 til såkaldt ganske almindelige mennesker. Det har jeg ikke svar på. Jeg anerkender, at den diskussion må man meget gerne tage, men jeg har ikke svaret på det spørgsmål.

Når det så er sagt i et meget pragmatisk lys, må man også sige, at sundhedsforsikringer rent faktisk også bidrager med en masse sundhed. De bidrager med en masse sundhed, som løftes af private penge, og det skaber en kapacitet, som bliver til rådighed i det offentlige.

Kl. 14:24

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ministeren. Så er det hr. Per Clausen som ordfører i anden runde.

Kl. 14:25

(Ordfører for forespørgerne)

Per Clausen (EL):

Jeg vil starte med at sige, at debatten måske har givet et konkret resultat, nemlig at vi må forven-

te, at ministeren vil bestræbe sig på ikke at handle direkte dumt – ifølge ham selv – og derfor må han sikre, at der foreligger et resultat af arbejdet med de her takster, som det offentlige skal betale private sygehuse for at få foretaget behandlinger, inden man vender tilbage til det udvidede frie sygehusvalg den 1. juli 2009.

Ministeren lovede ingenting, og det er måske, fordi han har gjort den erfaring, at hvis man lover noget, kan man risikere at blive hængt op på det. Nu må vi jo nøjes med at hænge ministeren op på, at det ville være åbenlyst dumt, hvis han ikke får det bragt i orden inden.

Jeg vil i øvrigt konstatere, at det var en ret rimelig indrømmelse, ministeren kom med, eftersom der jo i dag sådan set har vist sig et flertal for, at den ting skal være i orden den 1. juli 2009. Det er selvfølgelig ærgerligt, at det flertal ikke kan manifestere sig i en afstemning, men sådan er der jo så meget. Ikke desto mindre er ordene jo sagt.

Så vil jeg sige lidt til en ting, som jeg synes har været lidt spændende, og det har været diskussionen om ideologi eller ikke ideologi. Jeg tror, at man går meget galt i byen, hvis man har det udgangspunkt, at spørgsmålet om, hvorvidt en diskussion er ideologisk eller ej, afhænger af, om der kommer mange ideologiske erklæringer. For hvis det var det, man skulle tælle det på, er det jo fuldstændig rigtigt, at regeringen er uhyre pragmatisk og ikke har noget egentligt værdimæssigt udgangspunkt for sin politik, men bare handler efter, hvad den selv kalder en eller anden form for rationale. Og andre kunne så måske mistænkes for ind imellem at komme med idémæssige synspunkter i en lidt tydeligere form, f.eks. Liberal Alliance, som jo klart giver udtryk for et liberalistisk grundsynspunkt.

Men nu er det bare sådan, at fraværet af ideologiske erklæringer og synspunkter ikke er det samme som, at man ikke fører en politik, som er baseret på ideologi, eller i hvert fald har konsekvenser, som er bærere af noget ideologi, og som også har konsekvenser for, hvordan fordelene fordeles på de forskellige grupper i samfundet.

I den forbindelse vil jeg godt beskæftige mig en lille smule med det, som undertiden kaldes behandlingsgaranti. Jeg blev jo i sin tid belært af den tidligere sundhedsminister om, at der ikke fandtes nogen behandlingsgaranti i Danmark. Det var, fordi han på et tidspunkt var ved at blive hængt op på, hvordan det gik med den behandlingsgaranti, for det gik jo ikke så godt.